

Gesundakören på Irland

Det är sant! Något grönare än Irland finns inte.

Vi hade landat i Dublin sent på söndag eftermiddag den 22:a juni. Bussen som skulle ta oss till Galway, en gammal stad på västkusten, stod och väntade på oss. Det var under den tre timmar långa bussturen tvärs över Irland som vi verkligen förstod hur grönt kan upplevas. Ljusgröna ängar, smaragdgröna fält, mörkgröna buskage och häckar som inhägnade hagarna. I hagarna fanns mängder av får, kor och hästar. Vi åkte genom ett landskap som var som taget ur en reklamfilm för ett levande och öppet landskap. Kanske kom det några regndroppar som fräschade upp grönskan ytterligare.

Det hade hunnit bli mörkt innan vi kom fram till Galway så något intryck av staden hann vi inte få den dagen, men på hotellet mottogs vi med mat och en pint Guinness.

Mera mat blev det så fort vi vaknade. En typisk engelsk frukost även om vi befann oss i dess grannland. Äggröra med bacon, stekta korvar, varma tomater, frukt och juicer, rostat bröd och te och kaffe. Det var svårt att slita sig från frukostbordet men Gunnel Trapp lämnade oss inte någon längre ro. Det var dags för övning och lunchkonsert i S:t Nicholas Church, en fin upplevelse och det var en härlig akustik. Det var en så kallad öppen lunchkonsert där det var drop-in. Folk kom med sina smörgåspaket och åt sin lunch och lyssnade en stund. Kyrkvärden sade att vi inte skulle ta illa upp om folk lämnade kyrkan mitt under vår konsert. Många ville bara ha en lugn plats för att äta sin lunch, men allt eftersom konserten fortlöpte samlades allt fler i kyrkan. Programmet vi framförde var en blandning av svensk körlyrik, folkmusik och även ett par irländska låtar som framfördes med ”bodhran”, en traditionell irländsk trumma. (På kvällen gick vi på puben och fick höra hur en bodhran egentligen skulle låta.)

En mycket kunnig guide tog oss med på en tur i Galway och berättade om de utsmyckade gamla kalkstenshusen och hur bra ekonomin fungerade på den tiden då fiskarhustrurna hade hand om hushållsbudgeten. Männen var ute och fiskade och när de kom hem tog fruarna hand om fisken och sålde den och sedan gav de männen en lagom dusör att handla för på puben.

På kvällen var det dags att studera Irlands berömda publiv. Och det var lika fantastiskt som vi hade drömt om. Musik, musik och musik! Det var bara att dra från pub till pub och njuta för fulla drag. Vi hörde irländska flöjter, säckpipor, fioler och ”bodhran” och träffade många glada och trevliga irländare som bjöd upp till sång och dans.

Nästa dag åkte vi på en busstur söderut längs den vilda kusten. Naturen längs kusten var mycket karg men likafullt häpnadsväckande grön. Vi började förstå hur det kunde vara så grönt för titt som tätt kom det en regnskur, s.k. ”liquid sunshine”. Det var en perfekt dag att tillbringa i en buss. Marken var så stenig och mager att det inte fanns något träd som var tillräckligt högt för att hänga en människa och det fanns inte någon tillräckligt djup vattenpöl för att dränka en människa och förresten fanns det inte tillräckligt med jord för att begrava någon heller. Frågan kvarstår: Hur kan det vara så grönt när det inte växer någonting?

Vi åt ”fish and chips” på den kända puben O’Connors i den lilla staden Doolin och därefter åkte vi till Cliffs of Moher som bjöd på en dramatisk naturupplevelse. Det blåste rejält så vi hade fullt sjå med att hålla oss upprätta på vägen upp till utsiktspunkten. Sen var det dags att vända tillbaks till Galway och en sista pubrunda innan vi drog vidare till Dublin nästa dag.

I Dublin bodde vi på ett vandrarhem som bestod av ett myller av gångar. Det var nästan så att vi behövde ett långt snöre att följa för att hitta till rummen och ut igen. I jämförelse med den lilla trevliga staden Galway kändes Dublin som en myllrande storstad. På nytt fick vi tillfälle att framföra vår konsert. När vi anlände till S:t Patrick’s Cathedral var vi dränkta som katter efter att ha överraskats av en regnskur. (Det är dumt att låta sig överraskas av regn när man är på Irland.) Katedralen upplevde vi vara lika stor som Uppsala domkyrka. Känslan för oss var väl att stället var för stort för en liten kör från landet. Vi kände oss lite bortkomna och vi gav nog inget bestående intryck i den stora katedralen. Men vi tröstade oss snabbt med att gå på visning på Jameson’s Whiskey Destillery och där fick kören chansen att göra sig hörd. Det stället hade en fantastisk akustik.

*Lena Nilsson
Glädje Per-Olov Olsson*